

126. I Skovens dybe, stille Ro.

(Landlig Ro.)

Andante.

Langelandsk Melodi.

1. I Sko-vens dy - be, stil-le Ro, hvor San-ger - hæ - re bo, hvor
Sje - len lyt - ted mangen Gang til Fuglens gla - de Sang; der er i - dyl - lisk,
stil - le Fred i Skovens Ensom - hed, og Hjertets Længsler ti - e her, hvor Fred og Hvi - le er.

f *mf* *p*

2. Hør! Landsbyklokken lyder ned,
bebuder Aftenfred,
Smaafuglen, før den gaar til Blund,
end kvidrer lidt en Stund;
i Mosen kvækker højt en Frø,
stærkt damper Mark og Sø;
nu Klokker tier, - Aftnens Fred
sig stille sænker ned.

H. C. Andersen.

127. I Skoven skulde være Gilde.

(Gildet i Skoven.)

Allegretto.

Dansk Folkemelodi

1. I Skoven skulde være Gil - de alt hos den gam - le Ørn, som jo saa ger - ne
vil - de for - nøj - e si - ne Børn. Og al - le Fug - le sjun - ge og

rø-re de-res Tun-ge, saa - snart, som Lær-ken gi'r Sig-nal af Næ-bets Fut-te -

ral, saa - snart, som Lær-ken gi'r Sig-nal af Næ-bets Fut-te - ral.

2. At byde Gæster mange
den Hane skulde gaa,
han havde Ben saa lange
med krumme Sporer paa;
han raabte: Kykliky!
tre Gange i hver By,
at byde alle Fugle smaa
til Ørnens Gilde saa.
3. Den Tømmermand, Hr. Spætte,
han skulde bygge Hus,
og Svalen Taget tætte
med Skovens grønne Mos.
Og Salen skulde pyntes,
hvor Gildet skulde staa,
med røde Sneglehuse
og fine Bolstre blaa.
4. Og Ravnens skulde ogsaa
være deres Præst,
hans sorte Kjole viste,
at han var Kaldet næst;
han var en højlerd Mand,
klog over al Forstand,
han holdt den bedste Prædiken;
der hørt i vort Land.
5. Og Stæren skulde ogsaa
være deres Degn,
han kan saa dejlig synge,
skønt han er meget klejn.
Hans Sang den er en Lyst,
han har en dejlig Røst,
han er jo ren i Mælet
og dertil let for Bryst.
6. Og Storken skulde være Skaffer
og sætte Mad paa Bord;
thi han var den iblandt dem,
der var saa grumme stor.
Han havde lange Bene
og dertil skrappe Laar,
fordi han ikke skulde falde omkuld
og slaa Fadene i Skaar.
7. Og Skænkere de havde,
det var de smaa Graaspurv,
de tænkte ej paa andet
end tappe og bær' ind:
„Lad Kanden kuns gaa om,
at den kan blive tom,
vi den igen skal fylde,
vi tappe ej paa Skum!“
8. De havde og to Spillemand,
og de var meget smaa,
det var den lille bitte Nattergal
og saa den Lærke graa.
De spilled Menuet,
og det gik nok saa net,
til alle udi Dansen
var bleven ganske træt.
9. Og Uglen var til Gilde,
hun drak sig ganske fuld,
om Aftenen saa silde
hun faldt i Græs omkuld.
Hun raabte med stor Klage:
I alle mine Dage,
ja alle mine Dage
stor Nød jeg lide maa!
10. Og Ørnen gik til hende
og sagde: „Hør, min Ven!
naar mener du, at du vel
kan komme dig igen?“
„O ve, o ve, o Plage!
Jeg kan det godt forstaa,
at mine Levedage
de er nu ganske faa!“

Folkeviser.